

denne Sag op i alle dens Detailler, og Resultatet saa maa blive dette, at vi faa gennemført de Reforme — og for øvrigt mange andre —, som jeg har nævnt i mit Foredrag, og som jeg tidligere har været inde paa. Jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han har stillet sig villigt til denne Kommissions Nedsættelse, og jeg haaber som sagt, at denne Kommission maa udrette det, som vi desværre indtil Dato ikke have kunnet faa Administrationen til at tage sig af. Naar Kommissionen bliver nedsat, gør sit Arbejde og kommer til at afgive sin Betænkning, saa vil sikkert meget af det falde, som nu beskyttes fra Ledelsens Side.

Den højtærede Kultusminister, hvem jeg takker for hans Svar angaaende Rekrut Juel-Affæren, kom mod Slutningen af sin Tale med nogle Ord ind paa det Afsnit i min Tale, som vedrørte Pastor Davidsen-Affæren, og han sagde, at det var en uhyggelig og kedelig Sag, som han helst vilde være fri for at tale om. Ja, det er jo en nem Maade at komme over det paa, men denne Sag er først og fremmest uhyggelig derved, at den ene Autoritet efter den anden har søgt at skjule og tilsløre Sandheden. Grunden til, at jeg har fremdraget denne Sag her i Tinget og andetsteds, er den, at der er her nogle hæderlige og retskafne Folk, som aldrig nogen Sinde tidligere, før de kom til at staa for Vidneskranken, have været tiltalte, straffede eller mulkterede, mod hvem der er begaaet en meget stor Justitsbrøde, og jeg synes ikke, at vort Samfund kan være bekendt, at disse Mænd ikke skulle have fuld Oprejsning, naar der nu er kommet fuld Klarhed over hele den Pastor Davidsen'ske Affære. Jeg ønsker ingen Straf over denne Forbryder. Det er ikke Hævninger, som har dikteret mig Omtalen af denne Sag i Pressen og her i Tinget, men det er Ønsket om, at Samfundet nu maatte skride til at gøre godt, hvad de forskellige Autoriteter, baade gejstlige og verdslige, have forbrudt. Naar den højtærede Kultusminister syntes at ville antyde, at indtil Aaret 1902, altsaa saa længe det væsentlig var Højres Mænd, Biskopper og Ministre, som stod ved Styret, havde man søgt at tilsløre Sandheden, medens der senere intet var at bebrejde Autoriteterne, da er dette ikke

korrekt. Her bære saavel Højre som Venstres Mænd et meget stort Ansvar. Venstres Ministre have desværre i alt for høj Grad stolet paa de Referater, som bleve givne af deres Departements- og Kontorchefer. Jeg har her som andetsteds ikke tilbageholdt Navne, men jeg skal ikke fremdrage flere. Jeg haaber, at Finansudvalget vil tage Spørgsmaalet om at yde de dømte og senere, for de to's Vedkommende, frifundne Mænd Erstatning og Oprejsning under Overvejelse, ligesom at man vil skride til at yde den Mand, som paa den krænkede Rets og Morals Vegne har taget Sagen op, Erstatning for alt, hvad han har lidt gennem Aarene.

Til saavel den højtærede Kultusminister som den højtærede Justitsminister vil jeg sige, at de vist i nogen Grad ikke have forstaaet mig, naar jeg talte om Nødvendigheden af at komme bort fra det Strafferregulativ, som findes for Opdragelsesanstalter og Børnehjem. Men det gælder særlig for Justitsministeren, at han vist heller ikke kender denne Sag. Strafferregulativet gælder ikke alene for de saakaldte vanartede Børn, hvad Justitsministeren udtalte sig om, men det gælder overhovedet for alle Børn under offentlig Forsorg. Kan der ikke gøres andet, og vil man ikke bevilge flere Penge, skønt der er Trang til det, eet kan man dog i hvert Fald gøre, man kan afskaffe Raaheden, man kan bryde med dette Raahedens Princip, som gennemtrænger dette Strafferregulativ, og jeg haaber, at man vil gøre det baade fra Justitsministeriets og fra Kultusministeriets Side. Det er meget godt at henvise til den Kommission, som kommer, men dette bør gøres allerede nu.

Saa vilde jeg kort, dels fordi jeg ikke er rask, og dels fordi jeg ikke vil tage mere Tid, end hvad der er højst nødvendigt, til Slutning sige til de ærede Ministre, som have svaret mig paa mine Henvendelser, og som jeg her har rettet nogle Bemærkninger til, at der er meget, meget mere i denne Sag end det, som jeg har talt og skrevet om. Det, som jeg nu siger her, det siger jeg med fuld Bevidsthed om Rækkevidden af mine Ord. Der er ingen offentlige Institutioner, hvor der er afdækket og vil blive afdækket saa meget Svindleri, saa megen Humbug og saa me-